

"Ik heb altijd mijn eigen baan getrokken. Kunt U nog trekken...2"

IK HEB ALTIJD MIJN EIGEN BANAAN GETROKKEN. KUNT U NOG TREKKEN, OUWE RUKKERS, TREK DAN MEE!" (DEEL 2)

Kom ik de overgesubsidieerde Maoïst Bertus Blindhout tegen in de sociëteit Arti, die op kommunistische grondslag lesjes mag geven aan een Chinese academie, loopt ie met zijn hele bovenlijf in een gips corset omdat ie naar de mode van The Seventies een racefiets had aan geschapt en ongetraind de afdaling maakte op een grindpad waar hij een salto maakte die in kindercircus Elleboog aan de Nieuwe Bildtdijk in die brakke hutten niet had mis staan en ongelukkig te recht kwam en hij had al geen nek die het aanzien waard was.

Laat ik de Case verder maar rusten.

Kunstenaars die hun eigen naam in Bovenkast op de deurportieren kalken wil ik niet kennen zoals Bodewes Bodega.

Mijn kunstenaarschap is bijv. geen vrijblijvende vrijetijdsbesteding op de goed geïsoleerde, c.v. verwarmde zolder van een nieuwbouwtje woning in de Vinex. Integendeel.

De hitte des daags en de koude des nachts is er over heen gegaan. Net als bij boerenkool. Winter tarwe. Bibberaties. Artistieke voederbieten.

Ik zit ook niet meer in de wereld van de goed geoutilleerde erotische massagesalons op sadomasochistische grondslag of het pizza koerierschap van het drugsrunnersmilieu met mijn opgevoerde Piaggio.

De liquidaties heb ik ver achter mij gelaten want met 7 miljard mensen is er geen beginnen meer aan.

Je legt er eentje neer in je agonie en op hetzelfde moment ontspruiten er weer 10000 Maniacs krijsend aan de baarmoedermond. Het lawaai; ik kan er niet meer tegen.

Mijn hele artistieke attitude is niet alleen een way of life, maar ook een manier om reacties uit te lokken.

Laat ze maar wakker worden die gesubsidieerde collegaatjes, de onnozele pratiers met de verwaten koppen die maar doorleuteren over het creatieve proces en hun eigen diepe gevoelens die iedereen moet aan horen. Zum Kotzen.

Een achterhaald onderwerp.

Ik zie ze. Typisch Seventies. Ronde brilletjes Socio talk. Stinken deden ze toch al, niet alleen uit de gulp, maar ook uit de bek.

Staat er verleden zomer zo'n artistieke knakker op twee centimeter afstand van mijn neus te krijsen in de Bourgogne. En ruiken dat het deed! Dus zeg ik heel rustig: ga naar huis, je tanden poetsen! Je stinkt uit je bek, man! Begint ie me toch te schuimbekken!

Komt een kunstenaar bij de dokter. Het zijn toch grotendeels psychia trische gevallen en labiele, karakterzwakke ex-S 5 liders die de militaire dienst zijn uitgebonsjoerd, dat zegt toch genoeg?

En om welke reden zijn ze niet gelijk standrechtelijk geëxecuteerd?

Wie ons land met de blanke toppen der duinen niet wil verdedigen heeft geen bestaansrecht. Ausradieren dus, met het gummetje van de krijgsraad te velde en drie op een rij van pief paf poef daar gaattie nog een keer. Achter de bosjes waar de homos, hereos, bisuwelen en es emmers met stelen als kamelen samen met de kabouters wonen.

Moderne kunstenaars?

Hou toch op!

Ingedommelde zuigelingen die zich met hunne tevreden tandeloze zuigmondjes wanen in een wereld van roze baby talk, slechts begrensd door de rand van de wieg en de zulveren rammelaar en de gesubsidieerde bijt ring als roepoeter.

Begrijp het toch.

De artiest die U hier toe spreekt is een gigantische steen des aan stoets en een ieder zal hem moet en heffen, edoch zich er helaas regelmatig aan vertellen en deertlijk verwonden! Net goed!

Men kent de maat van zichzelf weer eens niet in de artistieke sien. Ik ben gotsjandank een kunstenaar wiens werken nu al de decennia overleven.

Wist U dat al mijn tussen 1968 en 1977 door het Rijk der Nederlanden aangekochte tekeningen, schilderijen en grafiek de erecode BCW (Bijzondere Culturele

Waarde) dragen? Ik kreeg van de week nog een brief van de mij zeer toegenegen, succesvolle, aantrekkelijke kunsthandelaars Janna van Zon, nu in ruste, want we worden allen een dagje ouder en futlozer, een mevrouw die ik sinds 1969 al ken en mij nu schreef dat mijn beeldend werk internationale allure heeft en zo is het ook, dat heeft zij heel goed en heel scherp gezien! Alleen de opmerking in 1970 in haar leuke doorzonwoning in Amstelveen dat haar man en zijzelf nooit een werk van mij zouden kopen was die middag een dissonant.

En of ik daar blij mee ben, want ik heb haar altijd hoog gehouden! Nooit iets over gezegd.

Kom er maar eens om!

Wat zou ik vergramd zijn? Oj?

Ik sta nog steeds voor de volle 100% achter de standpunt en van Dieuwke Bakker van Galerie Mokum maar niet achter dat fatje met zijn glimmende pommadekop die haar opvolgde!

Ja; er is alle reden voor jaloezie onder de gristelijke kunstenaars van Christian Artists of het griffermeerde Art Revisited!

Ze hebben op zijn best een haat liefde verhouding met mij, omdat ik zo'n beetje de W.F. Hermans ben van het schilderkunstig realisme. Ze verwijten mij dat ik een soort Jan Wolkers ben, maar zitten er lelijk naast.

Weet U wat de fijngristelijke, gniepige collegaatjes het liefste zouden willen, die gluisperdjies? Nou?

Rusten in mijn derde oksel, de middelvinger diep tussen mijn glad geschoren, gezalfde, geparfumeerde, glad geschoren billen, de lustveer er in gepriemd als drijfanker, maar die plaats is helaas niet meer vacant: ik heb namelijk meer gegadigden in mijn tegennatuurlijke bal boekje achter in staan en dat heeft niets te maken met een eventuele twijfelachtige serostatus of een seksuele afwijking, want ik ben kern gezond en hyperpotent na een mudje Viagra en eenkennig wat het gelsacht betreft ben ik nooit geweest.

Zeker niet korter dan voor een kwartiertje of drie liggen rammen en dan moet de klus toch geklaard zijn voor elke slappe lul.

Zonder aantoonbaar recent gezondheidscertificaat komt er bij mij uit voor zorg niemand meer in wat mijn intiem betreft en dan nog eis ik ter preventie een gasmasker, kniebeschermers, latex werkhandschoenen, desinfecterende spray, een beflapje, een kunststoffen, knalgele valhelm met brandende mijn werkerskop lamp voor onder de dekens bij het gynaekologies grot onderzoek! En toch blijf ik baron Rimmer van Pijpensteijn tot Westerflier.

Die ingezonden brieven, die ik tussen 1983 en 2001 schreef, zegt U?

Vol van wijsheid en genade.

Ik ben geen roomsgeel vla flipje.

Ook geen Maria alhoewel ik in mijn stoutste dromen best een paar kei harde hormoontieten cup dubbel D zou willen hebben als het even kon en kasten vol sexy dames lingerie, aan- en afgespbare dildos in de maten Small, Medium, Large en Extra Large voor de jaarwisseling, een cockring met kerstmis en een Buttplug voor Pasen.

Inclusief regelmatig een grote doorsmeerbeurt van een goede minnaar c.q. minnares van het atletiese tiepe, die van een partijtje actief stevig glaasje Kummel houdt.

Toch wordt er ondanks mijn simpele seksjuwelen voorkeuren op de diverse kunstredacties bij het horen van mijn naam nog wel eens van schrik een bureau omver gekieperd, een salvo uit een Ingram machine pistool op een Velux dakraam bij nacht en ontij gelost, door mijzelf een computer uit de muur gerukt in de lokalen van het Friesche Sufferdje dat Friesch Dagblad heet en de dienstdoende letterknecht neuriënd door het venster naar buiten geworpen, daarna de bouwvier zijn ribben door zijn vacht geschopt en een brandende kolenhaard over het balkon naar beneden gesmeten, want als je in de huidige maatschappij niet duidelijk voor je eigen rechten op komt als metrosexuele hyperventilerende oksel zwetende machoman blijf je als niet gesubsidieerd kunstartiest nergens.

Ook dit ligt meer in de komische sfeer, dan dat er van directe bedreiging sprake is al moet men het niet al te bont maken want dan wordt het menes en kunnen de graftak ken alsmede een stemmig boeket vol van de onberispelijke leliën des velds met een pakkende tekst op witte linten met gulden letters besteld worden.

Koffie voor toe met een banketstaaf graag.

En geen gejank aan de groeve, want dan kom ik half vergaan uit mijn kist, pak je recht op de bek met mijn zwarte lippen en trek je er in, dan ben je verder van huis!

feedback van andere lezers

leesmicrobe

Dag Fred,

Eerlijk? Ik ben niet tot het eind geraakt. Om te beginnen hou ik niet van dat schreeuwerige dat al terug te vinden is in de hoofdletters van je titel. Daarbovenop staat je tekst bol van de taalfouten.

Tenslotte gebruik je al te vaak woorden en uitdrukkingen die niet alleen on-Nederlands zijn, maar die bovendien het verkeerde effect sorteren: daar waar de schrijver grappig poogt te zijn, zet hij zichzelf gewoon te kijk.

Ach, misschien ben ik wel zo'n geborneerd tuig dat ze ook wel eens kunstcriticus durven te noemen...

Wim

fredvanderwal: geen zinvol commentaar. Met zichzelf ingenomen kwasten gelieven niet terug te komen.

GoNo2

Genoten van het onzinnige.

fredvanderwal: GoNo wel altijd zinvol en hoffelijk!

© juni 2012, fredvanderwal, BasicPublishing.nl